

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

w sprawie **P. B.**

oskarżonego z art. 212 § 1 kk i art. 216 § 1 kk

po rozpoznaniu wniosku zawartego w postanowieniu Sądu Rejonowego w O.

z dnia 18 lipca 2013 r., sygn. akt II K [...],

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 kpk

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy z oskarżenia prywatnego przeciwko P. B. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, gdyż oskarżony jest sędzią pełniącym obecnie funkcję Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w O. – właściwego do rozpoznania przedmiotowej sprawy. W związku z powyższym jest on osobą dobrze znaną pozostałym sędziom orzekającym na obszarze Sądu Okręgowego w K..

Zdaniem Sądu Rejonowego w O. dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga, aby sprawę rozpoznał inny sąd równorzędny spoza obszaru właściwości Sądu Okręgowego w K., co będzie miało wpływ na swobodę orzekania i stworzy przekonanie, że sprawa została rozpoznana w sposób obiektywny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 181 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 80 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r., Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) sędzia chroniony jest immunitetem, będącym wyłomem w obowiązującej w polskim procesie karnym zasadzie legalizmu, na który składają się dwa zakazy chroniące nietykalność sędziego: zakaz zatrzymania (z wyjątkiem zatrzymania na gorącym uczynku), oraz zakaz pociągnięcia do odpowiedzialności karnej, sądowej lub administracyjnej. Wspomniane zakazy, mają charakter względny, gdyż nie obowiązują, jeżeli sąd dyscyplinarny podejmie uchwałę zezwalającą na zatrzymanie lub pociągnięcie do odpowiedzialności karnej. Zakaz pociągnięcia do odpowiedzialności karnej także z oskarżenia prywatnego powoduje obowiązek odmowy wszczęcia postępowania, bądź nakaz umorzenia postępowania karnego.

Oskarżony P. B. jest sędzią, oskarżyciel prywatny M. B. do aktu oskarżenia nie załączył prawomocnej uchwały Sądu Dyscyplinarnego o zezwoleniu na ściganie karne P. B..

W opisanej sytuacji stosownie do treści art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. niedopuszczalne jest prowadzenie postępowania karnego, które należy umorzyć.

Wydanie postanowienia o umorzeniu postępowania w oparciu o formalnoprawną negatywną przesłankę procesową w postaci braku zgody na ściganie oskarżonego, nie stanowi merytorycznego rozpoznania sprawy i nie może wywołać zasadnego przekonania o nieobiektywnym jej załatwieniu.

W konsekwencji Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku.